

Kristin Hannah

Verder dan de sterren

Ontroerende roman over vriendschap en familie,
verlies en troost

ISBN 978-90-225-7497-3

ISBN 978-94-023-0473-2 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Fly Away*

Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Griffin

Vertaling: Titia Ram

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Mark Owen/Trevillion

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 Kristin Hannah. All rights reserved.

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Benjamin en Tucker,
die me elke dag laten zien wat liefde echt betekent.
Voor mijn familie:
Laurence, Debbie, Kent, Julie, Mackenzie,
Laura, Lucas en Logan.
Jullie helpen me allemaal om door te gaan,
en onze herinneringen vertellen ons verhaal.
Als laatste voor mijn moeder:
we missen je.

De charme, je zou kunnen zeggen het briljante van het geheugen, is dat het kieskeurig, onbetrouwbaar en temperamentvol is. Het verwerpt de stichtelijke kathedraal en fotografeert onuitwisbaar dat jongetje dat buiten in het stof een stuk meloen zit te eten.

Elizabeth Bowen

Stel dat een mens in een droom door het paradijs zou kunnen reizen en er een bloem aangeboden zou krijgen als bewijs dat zijn ziel er echt was geweest, en als hij die bloem dan zou aantreffen als hij weer ontwaakte... Ai! Wat dan?

Uit de aantekeningen van S.T. Coleridge

Proloog

Ze zit in een toilethokje, voorovergebogen, met drogende tranen op haar wangen, de mascara die ze pas een paar uur geleden zo zorgvuldig heeft aangebracht helemaal doorgelopen. Je ziet meteen dat ze hier niet thuishoort, en toch is ze hier.

Verdriet is een gluisperig wezen dat altijd komt en gaat als een gast die je niet hebt uitgenodigd maar niet kunt wegsturen. Ze verlangt naar dit verdriet, hoewel ze dat nooit zal toegeven. Het is de laatste tijd het enige wat echt voelt. Ze merkt dat ze zelfs nu nog, al die tijd later, bewust aan haar beste vriendin denkt omdat ze wil huilen. Ze is als een kind dat zichzelf er niet van kan weerhouden een korstje open te krabben, hoewel ze weet dat het pijn gaat doen.

Ze heeft geprobeerd alleen verder te gaan. Ze heeft het echt geprobeerd. Ze probeert het nog steeds, op haar eigen manier, maar soms kan één persoon je in je leven tegenhouden, ervoor zorgen dat je pas op de plaats moet maken, en zonder die hand om vast te houden kun je je realiseren dat je in een vrije val terecht bent gekomen, hoe sterk je vroeger ook was, hoe hard je ook je best doet om overeind te blijven.

Ze liep eens – heel lang geleden – midden in de nacht over een donkere weg die Firefly Lane heette. Het was de vreselijkste nacht van haar leven, en ze vond een zielsverwant.

Zo zijn we begonnen. Meer dan dertig jaar geleden.

TullyenKate. Jij en ik tegen de rest van de wereld. Voor altijd beste vriendinnen.

Maar verhalen hebben een einde, toch? Je verliest de mensen van wie je houdt en je moet een manier vinden om verder te gaan.

Ik moet loslaten. Afscheid nemen met een glimlach.

Ze weet nog niet wat ze in gang heeft gezet. Binnen een paar minuten zal alles anders zijn.

1

2 september 2010, 22.14 uur

Ze voelde zich een beetje licht in het hoofd. Het was een fijn gevoel, alsof ze in een deken zat gewikkeld die ze net warm uit de wasdroger had gehaald. Maar toen ze bijkwam en zag waar ze was, was het ineens niet meer zo fijn.

Ze zat in een toilethokje, voorovergebogen, met drogende tranen op haar wangen. Hoelang zat ze hier al? Ze stond langzaam op en liep de wc uit, baande zich een weg door de drukke lobby van de bioscoop, negeerde de veroordelende blikken die haar werden toegeworpen door de beeldschone mensen die champagne stonden te drinken onder het glinsterende licht van een negentiende-eeuwse kroonluchter. De film was zeker al afgelopen.

Enemaal buiten gekomen trapte ze haar belachelijke patentleren pumps van haar voeten af de donkere schaduw in. Ze begon in haar dure zwarte panty in de kletterende regen over de vieze stoep van Seattle aan de wandeling naar huis. Het was maar een straat of tien. Dat zou ze wel halen; er reden op dit uur trouwens toch geen taxi's meer.

Toen ze Virginia Street naderde werd haar aandacht getrokken door een felroze neonbord met het woord MARTINIBAR erop. Er stond een groepje mensen bij de deur te roken en kletsen, beschermd tegen de regen onder een luifel.

Hoewel ze zichzelf had bezworen door te lopen, zag ze hoe ze zich omdraaide, de deur opende en naar binnen liep, het donkere, drukke interieur in, recht op de brede, mahoniehouten bar af.

'Wat wil je drinken?' vroeg een magere, artistiek uitzienende man

met knaloranje haar en meer ijzerwaren aan zijn gezicht dan de bouwmarkt in het pad met schroeven en moeren had liggen.

‘Tequila, graag,’ zei ze.

Ze sloeg het eerste glas achterover en bestelde een tweede. De harde muziek stelde haar gerust. Ze dronk het tweede glaasje leeg en bewoog mee op het ritme van de muziek. Iedereen om haar heen lachte en praatte. Het voelde een beetje alsof ze deel uitmaakte van al die activiteit.

Een man in een duur Italiaans pak ging naast haar zitten. Hij was lang en zo te zien ontzettend fit, met zorgvuldig geknipt en gestyled haar. Waarschijnlijk een bankier, of een bedrijfsjurist. Veel te jong voor haar, natuurlijk. Hij was zo te zien niet ouder dan vijfendertig. Hoelang was hij hier al, op zoek naar een date, naar de aantrekkelijkste vrouw in de ruimte? Een drankje, twee?

Hij draaide zich naar haar om. Ze zag aan zijn blik dat hij wist wie ze was, en dat kleine blijk van herkenning verleidde haar. ‘Kan ik een drankje voor je bestellen?’

‘Geen idee. Kun je dat?’ Sprak ze met dubbele tong? Dat was geen goed teken. En ze kon niet helder nadenken.

Zijn sturende blik verplaatste zich van haar gezicht naar haar borsten en weer terug. Het was een blik die niets aan de verbeelding overliet. ‘Ik zou op zijn minst één drankje zeggen.’

‘Ik pik nooit vreemde mannen op,’ loog ze. Er waren de laatste tijd alleen maar vreemden in haar leven. Alle anderen, iedereen die belangrijk was, was haar vergeten. De Xanax begon zijn werk te doen, of was het de tequila?

Hij raakte haar kin aan, een streling over haar kaaklijn die haar deed huiveren. De aanraking voelde vrijpostig; niemand deed dat nog. ‘Ik ben Troy,’ zei hij.

Ze keek in zijn blauwe ogen en voelde de zwaarte van haar eenzaamheid. Wanneer was de laatste keer geweest dat een man naar haar had verlangd?

‘Ik ben Tully Hart,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’

Hij kuste haar. Hij proefde zoet, naar een of andere likeur, en naar sigaretten. Of wiet. Ze wilde zichzelf verliezen in pure fysieke sensatie, smelten als een snoepje op je tong.

Ze wilde alles wat er met haar leven was misgegaan vergeten, hoe ze op een plek als deze terecht was gekomen, alleen in een zee vol vreemden.

‘Kus me nog eens,’ zei ze, en ze haatte de sneue smekende toon die ze in haar stem hoorde. Zo had ze als kind ook geklonken, wanneer ze als klein meisje met haar neus tegen het raam gedrukt stond te wachten op de terugkeer van haar moeder. ‘Wat is er mis met mij?’ had dat meisje aan iedereen gevraagd die wilde luisteren, maar ze had nooit antwoord gekregen. Tully stak haar hand naar hem uit, trok hem naar zich toe, maar ze voelde terwijl hij haar kuste en zijn lichaam tegen het hare drukte dat ze begon te huilen, en toen de tranen eenmaal kwamen, waren ze niet meer te stoppen.

3 september 2010, 02.01 uur

Tully was de laatste die de bar verliet. De deuren knalden achter haar dicht; het neonbord klikte knetterend uit. Het was na tweeën; de straten van Seattle waren verlaten. Tot stilte gemaand.

Ze liep onvast over de gladde stoep. Een man – een vreemde – had haar gekust, en ze was in tranen uitgebarsten.

Hoe gênant kon het worden? Geen wonder dat hij was vertrokken.

De regen sloeg tegen haar lichaam, overweldigde haar bijna. Ze overwoog stil te blijven staan, haar hoofd in haar nek te gooien en zichzelf dood te drinken.

Zo erg zou dat niet zijn.

De wandeling naar huis leek uren te duren. Aangekomen bij het appartementencomplex waar ze woonde liep ze zonder iets te zeggen langs de portier.

Ze zag zichzelf in de spiegelwanden in de lift.

O, mijn god.

Ze zag er afgrijselijk uit. Haar kastanjebruine haar, dat hoog-nodig geverfd moest worden, was een grote warboel, en mascara liep in waterverfstrepen over haar gezicht.

De liftdeuren gleden open en ze liep de gang in. Ze liep zo te zwalken dat het een eeuwigheid kostte om haar voordeur te bereik-ken, en ze moest vier keer proberen voordat het haar lukte de sleu-tel in het gat te steken. Tegen de tijd dat ze de deur had openge-maakt was ze duizelig, en haar hoofdpijn was terug.

Ze knalde ergens tussen de eetkamer en de woonkamer tegen een bijzettafeltje. Ze viel bijna, maar hield zichzelf overeind door een greep naar de bank. Ze liet zich met een zucht op de dikke met dons gevulde witte kussens zakken. De salontafel lag vol post. Rekenin-gen en tijdschriften.

Ze zakte achterover en sloot haar ogen terwijl ze bedacht wat een puinhoop haar leven was geworden.

‘Godverdomme, Katie Ryan,’ fluisterde ze tegen de beste vrien-din die er niet was. De eenzaamheid was ondraaglijk. Maar haar beste vriendin was weg. Dood. Dat was waarmee het allemaal was begonnen. Met het verlies van Kate. Hoe zielig was dat? Tully was in een vrije val terechtgekomen toen haar beste vriendin was dood-gegaan, en het was haar sindsdien niet meer gelukt die val te stop-pen. ‘Ik heb je nodig.’ Toen schreeuwde ze het uit: ‘Ik heb je nodig!’
Stilte.

Ze liet haar hoofd naar voren zakken. Viel ze in slaap? Misschien...

Toen ze haar ogen weer opende staaarde ze, met een waterige blik, naar de post op de salontafel. Grotendeels troep: catalogi en tijd-schriften die ze niet meer las. Ze wendde haar hoofd af, maar toen werd haar blik getrokken door een foto.

Ze fronste haar voorhoofd en leunde naar voren, duwde de post weg en keek naar een exemplaar van roddelblad *Star*, dat onderop de stapel lag. Er stond een fotootje van haar gezicht in de rechter-bovenhoek. En het was geen mooie foto. Niet een om trots op te zijn. Er stond één, gruwelijk woord onder.

VERSLAAFD.

Ze griste met onvaste handen het blad van tafel en sloeg het open. Ze bladerde erin tot ze hem weer zag: die foto.

Het was maar een klein artikel; niet eens een hele bladzijde.

HET WARE VERHAAL ACHTER DE GERUCHTEN

Ouder worden is voor geen enkele vrouw die bekend is gemakkelijk, maar voor Tully Hart, voormalige ster uit de ooit fenomenale talkshow *The Girlfriend Hour*, lijkt het nog moeilijker. De peetdochter van mevrouw Hart, Marah Ryan, heeft een exclusief interview aan *Star* gegeven. Marah, twintig jaar oud, bevestigt dat de vijftigjarige Hart de laatste tijd strijdt tegen demonen die haar al haar hele leven achtervolgen. Hart is de afgelopen maanden alarmerend veel aangekomen en verliest zich volgens Marah helemaal in drank en medicijnen...

‘O, mijn god...’

Marah.

Het verraad stak zo intens dat haar adem stokte. Ze las de rest van het artikel en liet het tijdschrift uit haar handen vallen.

De pijn die ze al maanden afwendde, al jaren, kwam brullend tot leven en trok haar naar de ellendigste en eenzaamste plek waar ze ooit was geweest. Ze kon zich voor het eerst niet eens voorstellen dat ze er nog uit zou kunnen komen.

Ze stond moeizaam op, met ogen vol tranen, en pakte haar auto-sleutels.

Ze kon niet langer zo leven.